

Oktober - vinotok
2019

št. 10

BISER

Letnik XXV.

GLASILO ŽUPNIJE KOTLJE

Hvala. Za moč upanja.

Hvala za obljubo ljubezni sredi globoke noči.

**Hvala, ker se prav tema v nov dan odpira
in ker me v jutru vedno pričakuješ.**

**Hvala, ker mi v naporu soočanja dvomov tvoja beseda jasno
spregovori.**

Hvala, ker me ogreje tvoj ogenj v hladu utrujenosti.

**Hvala, ker tvoja prisotnost zajame moje življenje,
ko vate položim vsa neuspešna iskanja uresničenja svoje
poklicanosti.**

**Hvala, ker upaš zame na vsem vzponu moje poti,
ko se po tebi uživajo v njem tudi stranpoti.**

**Hvala, ker me samota s teboj notranje prenavlja,
ker me tvoj dih vpenja v razpone večnosti.**

**Hvala, ker moč upanja v srcu raste,
ko dozorevam za ljubezen, ki prihaja in ne mine.**

(28. Teden za življenje, 6.-13. oktober 2019)

(<https://gibanjezazivljenje.s>)

DUHOVNA MISEL

Z rožnim vencem v smeri božjega kraljestva

Bog je ustvaril človeka po svoji podobi in mu vdihnil dušo. Tako smo postali povezani v ljubezni z Bogom in ljudmi.

Nastanek rožnega venca in praznik, povezan z njim, ki ga obhajamo na tokratno nedeljo, je nastal prav iz ljubezni do Boga in Marije. Že od 12. stoletja naprej se je širila pobožnost, v kateri so v molitvi ponavljali zdravamarijo. Navada je ponavljati zdravamarijo trikrat po petdesetkrat, vsega skupaj torej 150-krat, kot je število psalmov Stare zaveze.

Kmalu so takšni ustni molitvi začeli dodajati Kristusove in Marijine skrivnosti. Nedolgo za tem je ta oblika dobila ime »rosarium«, to je venec rož, rožni venec po zgledu vencev iz rož, kakršne so tedaj ženini polagali na glavo nevestam. Uporabljanje vrvice pri molitvi rožnega venca in na njej nabranih »jagod« izvira iz praktične potrebe, prišla pa je ta navada na zahod iz vzhoda, kjer npr. menihi na gori Atos že od nekdaj uporabljajo podobno vrstico z nabranimi jagodami kakor naš rožni venec (imenovan tudi molek).

V hrupu, vrvežu, v sodobnem tehničnem svetu ni več prostora za molitev, a prav v tem nemirnem, hrupnem svetu je molitev še kako potrebna. Molitev je zaupen in vdan pogovor z Bogom. Misel na Božjo vsepričujočnost je osnova vsake iskrene molitve.

V molitvi si izprašujemo vest. Molitev je iskanje zadnjih vzrokov našega ravnanja in urejevanje najtežjih in najbolj zapletenih zadev našega srca. V molitvi prodiramo v bistvo in smisel življenja. V molitvi iščemo in najdemo tolažbo, v molitvi prosimo odpuščanja za krivice, ki smo jih storili Bogu samemu in bližnjemu. V molitvi prosimo za uspeh pri delu, za zmago nad kakršnimi koli naporu. Molitev nam bo tudi zadnja uteha in pomoč v smrtni stiski, ko se bo duša ločila od telesa, stopila pred Boga, na prag večnosti.

Tudi molitev in pripravljenost sprejemati vsakogar, pa četudi najmanjšega izmed nas, je sigurna pot do Božjega kraljestva.

Župnik Edi Vajda

DUHOVNA MISEL

A.M.Slomšek: Po dežju pride zopet sonce, po žalosti nastopi zopet veselje

Po dežju pride zopet sonce, po žalosti nastopi zopet veselje. Tako sledi žalostnemu delu častitljivi rožni venec.

Kakšno tolažbo, kakšno nebeško veselje daje našemu tolikokrat utesnjenemu srcu to premišljevanje. Kakšno nebeško tolažbo mi daje 1. skrivnost: ki je od mrtvih vstal. Tudi moje trpljenje se bo kmalu končalo in moj mir v grobu bo trajal le nekaj časa. Tudi jaz bom slavno vstal, če bom zvesto zaključil svoje življenje kot kristjan.

Kako važen nauk mi daje 2. skrivnost: ki je v nebesa šel. Tako kot moj Jezus, tudi jaz nimam na tej zemlji trajnega bivališča, tukaj sem le tujec od danes do jutri, nebesa so moja domovina, kjer je Jezus, moj Odrešenik, tudi zame pripravil mesto.

Kako zelo se pomirim, ko premišlujem 3. skrivnost častitljivega rožnega venca: ki je Svetega Duha poslal. Sam od sebe ne zmorem ničesar, naša pomoč je v imenu Gospodovem. Nisem sam, nisem zapuščen, Sveti Duh biva v meni, vodi me po poti

večnega zveličanja, če ga ne razžalostim z grešnim življenjem.

In kakšna pomiritev zame, če premišlujem 4. skrivnost častitljivega rožnega venca: ki je tebe, Marija, v nebesa vzel. Tako pride dan nagrade nekoč tudi zame, ko bom zapustil ta svet in se vrnil k Očetu. Vse bom na tej zemlji zapustil, samo moja dela mi bodo sledila.

Ko končno premišlujem 5. skrivnost: ki je tebe, Devica, v nebesih kronal, potem vidim na Mariji dovršitev pravice. Blagor človeku, ki je tako kot Marija tukaj srečno prestal svojo preizkušnjo, ker če je bil spoznan za pravičnega, bo dosegel neminljivo krono, ki jo je Bog obljubil tistim, ki ga ljubijo. Tam ne tečejo več solze, tam se ne sliši vzdihovanja, nobenih tožb, vse preteklo tega življenja je minilo. Vse trpljenje tega sveta je nič v primerjavi s tisto blaženostjo, ki naj bi nam bila v onostranstvu razodeta. Kdo ne bi mogel takšne molitve moliti za svojo duhovno spodbudo?

Župnik Edi Vajda

ZGODILO SE JE

Nadškofijsko romanje Karitas

»Sad tišine je molitev. Sad molitve je vera. Sad vere je ljubezen. Sad ljubezni je služenje.«

(Sv. mati Terezija iz Kalkute)

Ponovno smo se zbrali na že 9. vsakoletnem romanju Karitasa, ki nosi naslov Sad ljubezni je služenje, kot je zapisala sv. Mati Terezija iz Kalkute.

Na dan sv. Roka smo se ob treh popoldne zbrali pri sv. Marjeti na Muti v lepi Dravski dolini. Tu smo se udeležili slovesne sv. maše, ki jo je ob somaševanju več duhovnikov daroval naš nadškof mnsgr. Alojzij Cvikl. Petje ob spremljavi solistk je bilo pravo doživetje.

Ob koncu smo se zadržali še pred cerkvijo, se skupinsko slikali in se nato podali, nekateri celo peš, v dolino in si na Spodnji Muti ogledali rotundo sv. Janeza Krstnika.

Od tam smo se odpeljali v Vuzenico, kjer so nas na šolskem igrišču sprejeli v velikem šotoru. V kraju so namreč v okviru Vuzeniških dni ves teden potekale raznovrstne prireditve in z veseljem so nas kot sodelavce škofijske Karitas

obilno pogostili. Z odra sta nas pozdravila in nagovorila g. župnik in g. župan. Ob živi glasbi smo se ob skrbni postrežbi sodelavk Karitas Vuzenica in Muta tako tudi dobro telesno okrepčali. Nazadnje smo se na večernice s krasnim petjem in blagoslovom odpravili v župnijsko cerkev sv. Nikolaja.

V večernih urah smo se polni lepih doživetij čudovitega popoldneva vrnili na svoje domove. Najlepša hvala g. Silvu za varno in prijetno vožnjo.

*V imenu sodelavk Karitasa Kotlje,
Ivanka Ivartnik*



ZGODILO SE JE

Srečanje Kolpingovih družin treh dežel

V septembru smo se člani Kolpingove družine Kotlje pridružili članom Kolpingovih družin Slovenije in se z dvema avtobusoma odpravili na srečanje Kolpingovih družin treh dežel tokrat na avstrijsko Koroško k sv. Juriju ob Dolgem jezeru (St. Georgen am Langsee).

Cerkev je del samostanskega kompleksa, ki ga je ustanovila grofica Wichburška, sestra Salzburškega nadškofa Hartwiga, med leti 1002 in

1008 kot prvi samostan v novoustanovljeni Vojvodini Koroški. Samostan Sv. Jurija je bil sprva ženski samostan za plemiške ženske in hišni samostan družine Wichburg in po duhovni pristojnosti podrejen salzburškemu nadškofu. V 12. stoletju je bil pretvorjen v benediktinski samostan in obstajal do leta 1783. V času na prelomu iz 13. v 14. stoletje je doživel razcvet, saj je bilo takrat v njem več kot 60 nun, kar kasneje ni bilo nikoli več doseženo. Nune, ki



ZGODILO SE JE

so prišle predvsem iz lokalnega plemstva, so obvladale latinščino in se zanimale za znanost in literaturo. Cesar Jožef II. je samostan leta 1783 razpustil pod pretvezo, da je prišlo do gospodarskih zlorab. Zgradba baročne cerkve deli dvorišče v dva dela, v njej je veliki oltar iz 17. stoletja v središču katerega je slika, ki prikazuje boj Sv. Jurija z zmajem. V zvoniku se nahajajo trije zvonovi, najstarejši je iz leta 1583. Od leta 1959 je samostan namenjen izobraževanju in prireditvam Škofije Gurk.

K sv. maši, ki je potekala v samostanski cerkvi sv. Jurija, smo stopili v tradicionalni procesiji. Mašo je ob somaševanju avstrijskih in naših slovenskih duhovnikov daroval celovški škof msgr. dr. Aloisa Schwarz. Maša je bila dvojezična. Na koncu je prav lepo zadonela Marijina pesem - Veš o Marija, ki so jo zapeli vsi prisotni. Po sveti maši je sledilo okusno kosilo v samostanski jedilnici, ki ima prelep pogled na čudovito naravo. Okoli samostana so speljane potke, na njihovi desni

in levi strani pa številne gredice z grmovnicami in zelišči. S samostanskega vrta je prelep razgled na jezero.

Nato smo se romarji odpeljali do Gosposvetskega polja, kjer smo si ogledali vojvodski prestol, kjer je bil leta 1414 zadnje ustoličenje karantanskega kneza Ernesta Železnega.

Od tam nas je pot vodila še do cerkve Gospe svete, ki je današnjo obliko dobila sredi 15. stoletja. Tu je karantanski knez dal postaviti tudi eno od treh prvih cerkva na svojem ozemlju takoj po pokristjanjevanju, še pred letom 860. Dvostolpno gotsko cerkev so zidali s kamenjem iz rimskega Virunuma in jo obdali z močnim obzidjem. Pred južnim portalom stoji na nekdanjem pokopališču kamnit gotski svetilnik (1497), najlepši od osmih na Koroškem ohranjenih. Za svetilnikom stoji osmerokotna stavba, ki jo ljudstvo imenuje »poganski tempelj«.

Gosposvetska cerkev je s svojo arhitekturo najpomembnejša poznogotska cerkev na Koroškem. V

ZGODILO SE JE

severnem od dveh mogočnih zvonikov visi največji bronasti zvon na Koroškem, ki je iz leta 1687 in teži 13 ton. Južno pročelje cerkve krasijo znameniti reliefni kamni iz rimskega Virunuma.

Notranja zgradba cerkve je triladijska stebriščna bazilika z lopo. Poleg imenitne gotske arhitekture so v gosposvetski cerkvi pomembne stenske slike, ki smiselno dopolnjujejo arhitekturo. Najstarejše freske (dokončane leta 1435) najdemo v prezbiteriju in se nanašajo na Jezusovo otroštvo. Poslikan je tudi ves obok v prečni ladji (okoli sredine 15. stoletja), največjo pozornost pa zasluži upodobitev Jezusovega rodovnika na oboku srednje ladje (1490). V prezbiteriju obvladuje ves prostor

veličasten baročni veliki oltar iz leta 1714.

Največja dragocenost tega oltarja in hkrati osrednji predmet romarskega češčenja pa je kamniti kip sedeče Marije z Jezusom v naročju, ki je nastal okrog leta 1425. Gosposvetska cerkev hrani dva znamenita krilna oltarja. Ena največjih znamenitosti Gospe Svete in hkrati njena svetinja je shranjena v severni stranski ladji. Tu je z visokim kamnitim podstavkom in z močno železno ograjo oddeljen prostor za posebno kapelo, ki hrani grob svetega škofa Modesta.

Z litanijami smo se v tej prelepi cerkvi zahvalili za prečudovit dan, ki smo ga preživeli skupaj.

Izidor Jamnik

Župnijsko romanje v Haloze

Zadnja sobota v septembru je rezervirana za romanje vernikov vseh treh župnij: Kotlje, Ravne in Strojna. Letos so bile kraj romanja Haloze, kjer je 20. let služboval naš župnik, g. Edi. Zbralo se nas je za dva avtobusa romarjev,

od tega kar za en avtobus Hotuljcev.

Po jutranji molitvi in priprošnji Bogu za srečno romanje nas je pot vodila prek Slovenj Gradca, Vitanja, Slovenskih Konjic in Poljčan do Žetal, kjer je bila naša prva

ZGODILO SE JE

postaja. Cerkev sv. Mihaela v Žetalah stoji na vzpetini in prijazno nas je sprejel tamkajšnji župnik, g. Ciril Čuš. Veliko nam je povedal o cerkvi, njeni zgodovini in župniji. Občudovali smo izredno umetniško izrezljane rezbarije na oltarju, vratih, omarah.

Iz Žetal smo se peljali po pokrajini, ki zajema del močno razgibanih goric v vzhodnih vinorodnih Halozah. Haloze še danes veljajo za področje s skromnimi možnostmi za preživetje, kar pa ni samo posledica razgibanega reliefa z velikimi strminami in težko prometno prehodnostjo ter

obmejno lego, temveč tudi slabe lokalne in nacionalne razvojne politike ter dejavnikov, ki vplivajo na demografske razmere in spodbujajo odseljevanje prebivalcev.

Po izredno ozki in strmi cesti smo se pripeljali do Zg. Leskovca – župnije sv. Andraž v Halozah. Tu je 20 let vodil župnijo naš sedanji župnik, g. Edi Vajda. Veliko domačinov je prisrčno sprejelo svojega nekdanjega župnika, pri vhodu v cerkev je bi postavljen napis: »O ROMAR MOJ, TU POSTOJ ...«, nam v čast.

V cerkvi nas je sprejel



ZGODILO SE JE

pater Jože Petek, ki upravlja to župnijo, sicer pa je iz redovne skupnosti minoritov iz Vidma pri Ptujju. Sv. mašo je v polni cerkvi domačinov in nas romarjev daroval naš župnik s somaševanjem domačega župnika, z lepim petjem jo je popestril domači pevski zbor župnije sv. Andraža. Po sv. maši nam je pater Jože Petek opisal zgodovino cerkve in kraja, prejeli smo tudi podobice za spomin na romanje po Halozah in po haloških župnijah, ki so jih pripravili posebej za nas. Na dvorišču župnijskega doma so nam domače gospodinje pripravile pravo pogostitev z raznovrstnim pecivom, možje pa pijačo, domače haloško vino. Seveda ni šlo brez ogleda kleti, ki kar vabi z lepo urejenostjo. Povsod so se videle pridne roke župnika g. Edija in njegova priljubljenost med nekdanjimi farani.

Dobro in obilno kosilo smo imeli v Vidmu pri Ptujju. Tam smo si tudi ogledali cerkev sv. Vida, o kateri je več kaj povedal pater Jože Petek. V neposredni bližini je samostan, kjer so nastanjeni patri.

Za konec smo se ustavili

še v Cirkulanah, kjer je župnijska cerkev sv. Barbare. Cerkev se ponaša z 52 m visokim zvonikom in lepo poslikano notranjostjo. Tu smo imeli večernice s petimi litanijami Matere božje in blagoslov z najsvetejšim.

Velika hvala vsem gostiteljem na postajah našega romanja, domačinom župnije Sv. Andraž v Halozah in g. Alojzu Pristavniku, ki je s svojim bogatim znanjem poskrbel za razlago poti in zgodovine krajev.

Romanje je bilo odlično organizirano in pripravljeno, za kar gre velika zahvala našemu župniku, g. Ediju, saj smo bili vsi romarji zelo zadovoljni, doživeli veliko lepega in se duhovno obogatili.

Janez Gorenšek

Katehetska nedelja in zahvala katehistinji Sonji Mlakar Kreft

Zadnjo nedeljo v septembru smo se pri katehetski maši poslovili od katehistinje Sonje Mlakar Kreft, ki bo odslej poučevala v župnijah, ki so bliže njenemu domu.

G. župnik Edi se ji je s simboličnim darilom zahvalil za vsa leta sodelovanja z našo župnijo. Ko so pri oltarju bučno zazveneli zvonovi in na koru glasna pesem pevskega zbora Rožmarin, je bilo v tako svečanem vzdušju težko ostati ravnodušen. Sonja nam je v dvajsetih letih poučevanja verouka in sodelovanja pri mnogih drugih aktivnostih v Kotljah prirasla k srcu in postala že pravzaprav čisto naša.

Verouk je poučevala v vseh razredih. Otroke na nižji stopnji je pred veroukom pričakala pred šolo, da jih je varno pospremila v župnišče in potem nazaj do šole. Pri nedeljskih mašah je nevpadljivo koordinirala točke sodelovanja otrok. Mlajši, simpatično nerodni, z risbicami v rokah, so včasih s težavo prebirali njim težke besede

prošenj ali zahval. Starejše, resda skoraj odrasle, a še vedno mladostnike, pa je bilo k sodelovanju že teže vzpodbuditi. Izkušeno je organizirala obrede prvega svetega obhajila in svete birme, z neopaznimi kretnjami dajala znake otrokom in nam starejšim, ko smo morali vstopiti in opraviti svojo nalogo, kaj prebrati ali kaj povedati.

Duhovne vaje in poletni oratoriji, kjer je prevzela velik del organizacije in odgovornosti, so bili v prejšnjih letih pravo veselje za večino otrok. Škoda, da v zadnjem času tega ni bilo več mogoče organizirati v taki obliki kot pred leti. Otroci so z duhovnih vaj prihajali spremenjeni, z drugačno miselnostjo in novim spoznanjem boga in vere.

Sonji želimo, da bi bila še naprej uspešna in upamo, da se bomo vseeno še videvali tudi v našem kraju, bodisi pri maši bodisi ob kaki drugi priložnosti.

Kristina Grabner

ZGODILO SE JE

Srečanje bolnih in starejših

Četrto soboto v svet in so se povsem oddaljili septembru je bilo pri sv. od Boga in vere. Marjeti v Kotljah že V prošnjah in molitvi tradicionalno srečanje smo prosili gospoda za bolnikov. Srečanje smo razumevanje med organizirali člani-ce Karitasa generacijami, zlasti med Kotlje. Sveto mašo je daroval mladino, ki je polna energije in župnik, g. Alojz Bek, ki je v zagnanosti, s starejšimi, ki so pridigi poudaril, kako veliko vir modrosti, znanj in izkušenj. odrešilno vrednost dosežeta Prav tako smo prosili Gospoda, bolezen in trpljenje, ki sta v da bi starejši in bolni zmogli združitvi s Kristusom izročena nositi vsak svoj križ. Bogu.

Prav tako je poudaril, kako pomembna je molitev polepšali s petjem ljudskih bolnikov in trpečih, ki jo pesmi, ki jih starejši radi namenijo za župnijsko zapojejo skupaj z nami. Sledilo občestvo, za rast cerkve, za je druženje v župnišču, kjer so duhovne poklice ter za mlade, pridne gospodinje, kot vsako leto, pripravile pogostitev. ki jih vse bolj privlači virtualen

Petra Jamnik Kobolt

Gospod, danes bi ti rada izročila vse bolne ljudi, zlasti tiste z neozdravljivimi in kroničnimi boleznimi. Potolaži jih in spremeni njihovo trpljenje v čisto veselje.

Izročam ti vse tiste bolnike, ki nimajo ob sebi ljudi, ki bi poskrbeli za njihove potrebe. In še posebej tiste, ki so osamljeni ali so nekje povsem sami – brez oskrbe, brez pomoči, brez zdravil in brez hrane. Daj jim tisto, kar najbolj potrebujejo.

Izročam ti vse, ki skrbijo za bolnike. Tudi njihove svojce, prijatelje, kolege, da bi bili vir tolažbe, in spodbude, da bi se bolni počutili sprejete v svoji nemoči in bi jim to pomagalo pri ozdravitvi.

Gospod zahvaljujemo se ti za vse, kar si storil v tem trenutku. Še posebej za tvoje usmiljenje in ljubezen, s katero nas tolažiš, zdraviš in krepiš. Amen. Aleluja! *(Društvo Operando)*

OBVESTILA

6. oktobra, rožnovenska nedelja

20. oktober, misijonska nedelja

Vsi sveti, 1. novembra, v petek - ob 9.00 sv. maša, po maši blagoslov grobov in molitve za rajne pred pokopališkim križem



Dostojanstvo božjega otroštva je prejel:

9. Žak Veber



Zakrament svetega zakona sta prejela:

2. Pandel Dejan – Gostenčnik Maja



K nebeškemu O etu je odšla:

17. Korinšek Martina, 77. let, Kotlje 196

Biser lahko najdete tudi na spletni strani

<https://www.tilci.si/oznanila/biser>

Odgovorni urednik: Edvard Vajda, župnik
Lektorica: Irena Oder
Tiskanje: Župnija Ravne na Kor.

Uredniški odbor: Petra Jamnik Kobolt, Janez Gorenšek, Kristina Grabner
Naklada 150.